

sapit naturam ejus, cui adhæret. Marescot. sup. n. 26. vers. Sed quamvis. Et sicut lex non obligat ante publicationem, ita nec decretum ligat: quod in rescriptis cessat, quæ eam solemnitatem non exigunt pro forma, ut astringant: Tusch. lit. D. concl. 116. n. 4. & seq. n. 23. & per tot.

46 Licet autem post promulgationem legis ignorantes ligentur & quadam pœnam, & quad actus nullitatem, l. 2. tit. 1. lib. 2. Recop. illa tamen est remittenda, si de ignorantia invincibili probabilitate doceatur. Suar. Molin. & Azeved. ubi proximè: actuum tamen nullitas non ideo evitabitur, ad quod ignorantia illa non proderit. Molin. d. disp. 70. n. 2. Sed si Princeps expressim actus irritaret à die conditæ legis, corruerent facti ante promulgationem. Azeved. in d. l. 1. n. 7. & apud nos regulariter lex obligat à publicationis die, l. 6. 8. tit. 15. lib. 5. Recop. nisi certum tempus exprimatur, l. 44. tit. 25. lib. 4. Recop. quod ab arbitrio pendet Legislatoris. Suar. lib. 3. cap. 18. num. 8. qui docet, Princeps non licere subjectos cogere ad legis obseruantiam ante tempus, quod ad sufficientem promulgationem necessarium desideretur, tract. de legib. lib. 3. cap. 17. num. 3.

47 Quæri solet, an lex obliget scientes ante tempus per Legislatorem, vel à jure ad promulgationem sufficientem assignatum? Affirmat Greg. Lop. in l. 20. gloss. 1. tit. 1. p. 1. Negat Suar. d. lib. 3. cap. 18. num. 8. quia præsumitur Princeps nolle ante tempus illud subditos adstringere, quod æquitate nititur, ut sicut post promulgationem ignari ligantur, sic ante illam consciū non obligantur. Pro utraque sententia referunt plures Barbosa collect. ad cap. 2. num. 9. de confirmationibus.

48 Tanta est vis decreti irritantis, ut discutatur apud Interpretes, num Pontificem, aut Reges ipsos constringat? De quo Marescot. Variar. lib. 2. cap. 38. ex num. 33.

Vers. Secunda conclusio.

49 Avocationis rescriptum cum clausula motu proprii, reddit à die dataæ acta per inferiorem etiam illius ignarum irrita. Gratian. discept. cap. 18. num. 45. Villalob. Ævar. commun. opin. lit. A. n. 270 Tusch. lit. A. concl. 562. n. 1. est que communis, teste Lancellot. de attent. cap. 10. num. 30. vers. Secundo limita.

Ibi: Sed & falsam esse.

50 Hæc sententia, cui assentitur contra præmissam D. Covar. ex eo etiam fulciri potest, quod clausula, Motu proprio, nihil valet contra mentem, ac præsumptam Principis voluntatem. Selva. de Benefic. part. 3. quest. 11. n. 41. Hier. Gig. de pension. quest. 9. n. 6. Barbosa cum aliis de claus. usufreq. claus. 79. n. 50. Si enim Princeps veller eos actus irritos fieri à die datae, id exprimeretur in rescripto, argumento capitis Inter corporalia, de translat. Episc. l. unic. §. Sin autem ad deficientis, C. de ad tollend. Tiraq. in l. Si unquam, verb. Libertis, num. 3. C. de rev. donat. Barbosa in collect. ad idem cap. n. 14. ubi plures. Facit etiam regula legis Quoties 13. de reb. dub. ut scilicet in dubius pro actus validitate respondeatur.

Ibi: Cum nullibi in jure tantus.

Ut videre est apud Barbos. d. claus. 79. ubi cunctos ejusmodi clausulae effectus recensens, hujus non meminit.

Ibi: Jurisdictio etenim semel data.

Jurisdictio quæsita, per revocationem non expirat, & interim gesta sustinentur, modò judex mandatum superioris ignoret. Greg. Lop. in l. 21. gloss. 1. tit. 4. p. 3. Barbosa collect. ad cap. 2. n. 4. de offic. deleg. Gratian discept. cap. 8. n. 43. Tusch. lit. R. concl. 324. à princ. Ant. Fab. ration. ad l. Si forte, de offic. Presid. Sanch. de matrim. lib. 3. disp. 30. num. 11. Quod limitat Greg. Lop. sup. si jurisdictio nondum sit radicata, velut si delegans deceaserit, re integra; nam eis delegatum obitus lateat, tamen per eum facta habentur irrita, de quo consulendum Sanch. d. lib. 3. disp. 22. ex num. 55. ad 59.

Ibi: Collationem Beneficii factam.

Collatio Beneficii, & alii jurisdictio actus viribus consistunt, quos Vicarius exercet ignarus mortis, revocationis, excommunicationis, vel alterius causæ extinguentis. Prælati, sine suam jurisdictioem. Glossa verb. Ad illum, in cap. Auditio, de procurat. Lancellot. sup. cap. 10. n. 22. Gratian. discept. cap. 18. n. 48. Barbosa de potestate. Episc. allegat. 54. à num. 152. part. 3. Jacob. Sbrotz. de Vicar. Episc. lib. 3. quest. 136. n. 9. Flamin. de resignat. Beneficior. lib. 7. q. 24. n. 33. Sanch. d. disp. 22. num. 59. & disp. 30. n. 11. quod loci probat sustineri acta per Vicarium scientem jurisdictioem carere, si communis error existat, & apud omnes mors, vel aliud impedimentum penitus ignoretur, ex l. Barbarius, de offic. Prator.

Vers. Igitur ex predictis illud superest.

Revocatio jurisdictiois etiam motu proprio nequaquam facit irritum à judice postea confessum absque illius notitia, ut ex prænotatis aperte deducitur. Verum si propter crimen à jure aliquis jurisdictioe privetur, exinde actus jurisdictioales irriti confentur. Gratian. d. cap. 18. n. 47. quod limitatur occultum sit, propter communem errorem, publicamque utilitatem. Sanch. cum pluribus d. disp. 22. n. 56.

Ad Num. 8.

Quæstionis est, num valeant gesta post revocationem mandatum, si procurator mutatam domini voluntatem ignoret? Magisque communiter in affirmativam sententiam ab Interpretibus itum est, ac tenet Cujac. in l. Fundi venditor. de aq. poss. exceptis quibusdam casibus lege decisio, ut matrimonio, dominique translatione, quæ post revocationem, etiam inscio procuratore, non subsistunt: & rursus renunciatio beneficij sustinetur ex Clement. unic. de renunciatione. Hæc plenè tradit Sanch. de matrim. lib. 2. disp. 11. n. 6. Gratian. discept. cap. 18. n. 39. cum. seqq. Hinc quæstum est, at Pontifici decisio de renunciatione agens: observari debeat in præsentatione ad beneficia, ut si procurator præsentet inscio revocationis mandati, collatio teneat? Negativè resolvit Paulus Castrensis, cui adhæret Vivian. prax. jurispart. lib. 5. cap. 6. n. 28. assentitur. Christoph. Rossiniac. tract. de Benefic. cap. 24. à princ. qui num. 11. ait, specialiter ita cautum in renunciatione, ne Prælati decipiantur: quæ quidem ratio pariter in præsentatione reperitur, ut cum D. Covarruvias adversus Castrensem teneamus validam fore ejusmodi præsentationem, admissa vera opinione prælibata de gestis post revocationem mandati.

Quid

Enucleatus, & auctus Cap. IX.

69

Quid cum per epistolam, vel nuntium illud iubetur, quod ante exequitionem retractatur, docet Sanch. d. disp. 11. num. 7. Greg. Lop. in l. 23. gloss. 1. tit. 5. part. 3. Molin. de just. tract. 2. disp. 263. num. 2.

Vers. Tertia conclusio.

Avocatio cum clausula, Motu proprio, ligat inferioris manus statim ac ad ejus notitiam quomodoconque pervenerit, nec intimatio opus est. Ab hac conclusione sunt laudari sup. num. 49. & quorunque sentiunt, eā clausulā ignorantias astringi, atque expressum Tusch. lit. A. conclus. 562. num. 1.

Ex quo, & aliis jam prælibatis appareat, quænam differentia in rescriptis avicatoris veretur; etenim quoties avocatio ad preces cuiusque forma ordinaria expeditur, judex inferior etiam illius conscius jure procedit, quodammodo fibi presenteretur, Tusch. ubi proximè, num. 3. Lancellot. de attentat. cap. 10. num. 33. 34. & infra, num. 58. Sed si adjicatur decretum irritans, etiam ignari judicis ligantur manus, secundum tradita sup. num. 42. & 43. Præterea cum clausula, Motu proprio, inheretur, notitia undecunque habita nocet processui postea confecto, ut pronupero adnotatur numero proximo. An avocatio valeat post causam instructam, docet Lancellot. sup. num. 16. cum seqq. Tusch. lit. A. concl. 561. num. 5. ubi quod non tenet, nisi derogetur regulæ.

Sed quæri poterit opportunè, si forte avicatorum concedatur rescriptum cum clausula, Motu proprio, ad partis supplicationem, cuius mentione in literis fiat, ut contingere solet, Constant. Roger de legi potent. part. 3. num. 62. Petr. And. Gambar. de author. legat. de later. lib. 3. num. 61. an tunc sufficiat notitia aliiud quæstia, vel intimatio desideretur, ut inferior nulliter ulterioris progrediatur? Et cum eidem Interpretibus responderetur, non impeditur effectus præstatæ clausulae, eo quod preces intervenient litigant. Sic, intimato rescripto, acta omnia corrunt à die, qua avocatio ad aures judicantis undecunque pervenit.

Vers. Quarta conclusio.

53 54 55 56 57 58 59 60

Avocatio causæ expresa, vel tacita ad Partis supplicationem non impedit inferioris jurisdictioem, nisi illi intimetur rescriptum; ideo quanquam aliunde notitiam avocationis habeat, validè interim procedit. Barbosa latè collectan. ad cap. Auditio, num. 3. de restit. spoliar. Lancellot. de cap. 10. num. 33. & limit. 30. num. 40. Villalob. Ævar. commun. opin. lit. A. num. 272. Tusch. d. concl. 562. num. 3. faciunt prænotata sub. n. 43. At apud Curiam indistincte observatur, ut quicquid post avocationem inferior egerit, irritum habeatur, ut testatur Lancellot. dict. cap. 10. num. 35.

Vers. Quinta conclusio.

Delegatus Principis ad causam, et si agnoscat alij postea commissam non tenetur supercedere, sed validè ad ulteriora progreditur, usque quidem rescriptum sibi notum fiat. Barbosa cum aliis ubi proxime.

Similiter Prorege, Provinciarum Præfides, & alij Magistratus, quibus jurisdictio ordinaria conceditur, et si sibi constet successorem à Principe electum, suo munere fungi non desi-

nunt usque ad eventum, actualemque possessionem subrogati, ut plenè, præmissa disputatio resolvit Solorz. de jur. Indiar. rom. 2. lib. 4. cap. 11. & Politic. lib. 5. cap. 14. qui jura, & DD. refert: quod obiter & D. Covar. attigit. sup. hoc cap. num. 7. vers. Secunda conclusio, post medium.

S U M M A R I U M.

1. Judices sibi invicem auxilium impartiri tenentur.
2. Judex Ecclesiasticus prohibetur procedere ad exequitionem contra laicos, sed debet auxilium facularis brachij implorare, & num. 11.
3. An delegatus, vel exequitor Ecclesiasticus auxilium exigere valeat, & num. 4.
4. Urrum Ecclesiasticus priusquam auxilium postulet, uti censuris teneatur.
5. Judex laicus non permititur propria autoritate exequi sententiam in Clericis, sed Ecclesiastico remittit exequitionem.
6. Judex laicus censuris affectus ob auxilium dengatur, quo remedio sit usurpus.
7. Laicus captus per Judicem laicum ad requisitionem Ecclesiastici, quo in carcere custodiendus.
8. Num valeat consuendo, ut Ecclesiasticus per se procedat ad exequitionem in laicos.
9. Regulariter ut auxilium judex impartiatur, opus est ut sibi de justificatione sententie constet ex actis.
10. Judex laicus censuris affectus ob auxilium dengatur, quo remedio sit usurpus.
11. Laicus captus per Judicem laicum ad requisitionem Ecclesiastici, quo in carcere custodiendus.
12. Num valeat consuendo, ut Ecclesiasticus per se procedat ad exequitionem in laicos.
13. Judex Ecclesiasticus in criminalibus an reos laicos propriis autoritate capere valeat, & num. 16.
14. Nequit laicum criminis reum, si civiliter tam agatur, per se capere.
15. Capit propria autoritate Clericos sibi subditos.
16. Postulat auxilium in Clericos resistentes.
17. An possit Episcopus armatam familiam habere.
18. Laicus Judex per alium monitus requisitoris literis exequi tenuerit.
19. Contrahens si reperiatur in loco contractus, ibi convenitur: quod ampliatur, num. 28.
20. Judex contractus loci quid decernere valeat in debitorem absentem, & num. 25.
21. De primo, & secundo decreto, ac de ejus effectibus remissive.
22. Intellexius ad caput Romana, §. Contrahentes, de for. comp. remissive.
23. Regulariter debitor ex contractu non remittitur ad locum judicij.
24. Remittitur administrator ad locum administrationis, ut rationes reddat.
25. In loco destinate solutionis forum sortitur promissor.
26. Declarat hoc, & num. 31.
27. Renuncians fori privilegio uti non potest privilegio ejus, quod jure communis sibi competit.
28. Clericus nequit, nisi de licentia Episcopi, suo foro expresse renuntiare.
29. Potesi tacite contrahens in diaœsi non sua.
30. Jurans comparere in loco contractus, aut solutionis, etiam absens poterit ibi conveniri.
31. Secus cum absque juramento id promisit in loco contractus.
32. Utrum promittens comparere in loco solutionis, ibi absens jure conveniat.
33. Quid si spondeat certo die, & loco solvere.

13 40 Quæ